

LA BUGADERIA

La Montserrat Garriga, filla de Barcelona, prové d'una família nombrosa, concretament de vuit membres, i com veurem més tard, aquesta institució sempre ha estat un puntal indiscutible en la seva vida. Així, va començar a treballar quan només tenia disset anys a l'empresa familiar fabricant de mantegues i formatges, a més de cuidar-se dels seus germans petits. Als vint, però, se li va despertar l'afició pel món del comerç, de forma que en tancar el negoci ella sola va obrir una botiga de queviures, amb el seu nom, que li va reportar uns beneficis gens menyspreables.

Un cop casada, la nostra protagonista va deixar aquest local i va crear, juntament amb el seu marit, en Gregori, la societat de construcció Gremont, però abocada a la família com estava trobava a faltar el seu passat de dona empresària. D'aquesta manera, quan els fills es van començar a fer grans va tornar a buscar on podia **"ficar el nas"**, i a través de les seves relacions amb la parròquia, on, entre altres activitats, col·laborava com a catequista, la Montserrat va entrar en contacte amb grups feministes, que treballaven, per exemple, per protegir els nens orfes.

La nostra interlocutora es va adonar en aquell moment de les grans necessitats que tenia el seu barri: **"Faltaven guarderies, llars per als avis, bugaderies..."** Llavors el seu marit es va identificar molt amb les seves inquietuds, i va arribar fins i tot a fer-se càrrec de la construcció de l'església de Sant Ignasi de Loyola i de diversos casals, entre altres coses, en perfecta harmonia amb la seva dona: **"Jo posava el romanticisme, ell tenia l'esperit d'empresari."**

Arran de tot aquell seguit d'activitats, va entrar en funcionament la bugaderia de la qual la nostra protagonista és actualment propietària, al carrer de Mallorca: **"Volia que les dones del barri comptessin amb un servei que en temps de Franco no abundava."** A l'establiment el van batejar, senzillament, com La Bugaderia. L'interès de la Montserrat a l'hora d'obrir el negoci, en qualsevol cas, no era només econòmic: **"Volia portar-ho com una cooperativa. No ho he aconseguit, però per la meua manera de ser faig entrar a la meua botiga gent amb greus problemes, ja siguin delinqüència o drogadicció."**

Entre Gremont i La Bugaderia va servir perquè tingués feina tota la família del Gregori, arribada des de Segòvia, i és una prova més que la Catalunya d'avui es deu a persones com la nostra protagonista, que van fer el que van fer durant la dècada dels cinquanta. Actualment, La Bugaderia compta amb un total de quinze treballadors, entre el local del carrer de Mallorca i un altre que el Gregori va obrir abans, a la Barceloneta.

D'anècdotes relacionades amb el seu negoci, la nostra interlocutora ens en pot explicar a grapats, i així ens comenta per exemple que ha treballat per a la Generalitat de Catalunya, traient, rentant i tornant a posar les cortines de les diverses estances del palau de la plaça de Sant Jaume: **"M'enfilava jo per penjar-les perquè els altres tenien vertigen. Recordo que, de vegades, si s'havien quedat encongides, em tocava estirar-les."**

La nostra protagonista també ha prestat els seus serveis de rentat a l'hotel Ficus, antigament anomenat hotel Roma, per al qual treballava **"amb molt d'amor"**. La Montserrat explica que arribava allà amb la furgoneta carregada de munts de roba i la distribuïa entre els diversos departaments: **"Si veia que no ho tenien ordenat, jo mateixa els ho arreglava tot."** En una línia una mica diferent, l'empresària recorda quan es va obrir la famosa Sauna Cristal, per a la qual també rentava **"uns llençols immensos"**.

Vet aquí una empresa altruista, puntual i competent que s'ha guanyat la popularitat i la confiança dels barcelonins. La bona fe de la seva propietària, tanmateix, li ha portat més d'un disgust, ja que, a més de les enveges provocades pel seu èxit, s'ha vist obligada a acomiadar més d'un treballador deslleial. Prova de la noblesa d'aquesta dona és que, arran de la mort d'un dels seus fills, tingués encara prou afecte per a una de les persones que l'havia traïda -després de vint-i-sis anys de confiar cegament en ella-, per trucar-li i comunicar-li la mala notícia. Actualment la seva filla, la Núria, ocupa el lloc d'aquella dona.

Aquestes males experiències, però, no han fet perdre a la Montserrat la seva bona fe, i quan pensa a retirar-se només li passa pel cap una preocupació: **"¿I què faig llavors, amb aquestes persones que tinc al costat i que estimo? ¿Com els puc deixar al carrer? I llavors penso: 'Esperaré mentre em vagi trobant bé, la cosa es normalitzi i puguin trobar feina.'" Tant n'està, dels seus treballadors, que els considera "com a fills".** Fins i tot pateix per ells, quan estan malalts.

Tornant una mica a la seva vida personal -cosa fàcil amb una dona tan sensible com la propietària de La Bugaderia-, cal dir que a cinquanta anys es va separar del seu marit, i que des de ja fa una dècada ha refet la seva vida amb un altre senyor. Abans, tanmateix, i tres anys després de la seva separació, es va apuntar a una associació de separats, de la qual en va ser la presidenta durant dos anys. La seva incansable inventiva la va dur a introduir el teatre com una de les activitats d'aquesta associació i avui escriu, interpreta i dirigeix obres teatrals.

Així les coses, la Montserrat entén que la vida que porta potser és **"excessivament estressant"** i aconsella a les joves emprenedores que estiguin sempre a l'aguait, però que es prenguin unes **"pauses"**. El secret per suportar aquest ritme de vida, en qualsevol cas, és el gust pel que podríem anomenar perfectament hiperactivitat, i és per això que ella no considera que res del que ha fet sigui digne de lloança: **"Només cal ficar roba a la màquina, treure-la i que quedi ben neta i ben plegada."**

I com si tot el que aquesta dona ha fet i aguantat pogués sofrir-ho tothom -**"les dones ens hem promocionat"**, diu-, ella reconeix humilment que si tornava a néixer li agradaria tenir més cultura: **"La gent m'admira perquè porto bé els negocis i els fills; jo, en canvi, els admiro a ells per totes les coses que saben."** Nosaltres, però, ens atreviríem a dir que la Montserrat s'equivoca, en aquest punt, ja que una dona senzilla com ella, amb les seves paraules, ens pot descobrir, com és el cas, una saviesa difícil de trobar, en un llibre.

Montserrat Garriga - Barcelona (el Barcelonès)